

mondains en verlokken — neen, 't stond haar niet.... Door fransche sfeer en geest toch eenigszins meêgenomen? „Mijn liefste, mijn liefste....” prevelde Huib verteederd. Och, en — wie weet — als dit doodelijk vermoeid gezichtje eerst weer eens wat bijgekomen zou zijn.... God-o-god, de verschrikkelijke dingen die ze daar aanschouwd en bijgewoond moest hebben om in zoo korten tijd.... zóó te veranderen.... te verouderen...!

Paulines eigenlijke thuiskomen gebeurde 's middags — vóórdat Bertje uit school kwam — tusschen de wanden van hun slaapkamer. Uren lagen zij tezamen, in hechte omstrengeling, fluisterend allerintiemste gesprekjes, teedere liefdenamen en woorden van geluk. Huib kon zijn zaligheid, haar weer in zijn armen te hebben, nog niet bevatten; stamelend trachtte hij zich te uiten, te beschrijven zijn ontzaglijk verlangen — geen woorden vond hij die het zeggen konden. En Pauline, als verlamd door vermoeienis en drang tot overgave, liet maar streelen zich en koesteren. Een droeve glimlach, als een smartelijke herinnering, trok soms even langs haar lippen. Dan in-eens weer, als met een schok van hartstocht, wierp ze zich tegen Huib aan, zoende lang, fel begeerig, en tot op zijn tanden. Zij kreunden. Hun eerste lichaamsvereeniging was als een wild en blind samenkrampen, haast pijnlijk van scherpe genieting. Daarna, een tijdlang, tot in haar vingerspitsen afgemat, sliep Pauline, haar hoofd in de holte van zijn schouder. En ook Huib, die doodstil liggen bleef, tot schreiens toe vol van weemoedig geluk, verviel in een zweverig lichten sluimer — wonderdadig!

Toen hij Bertje in huis hoorde, ging Hoogland zachtjes naar hem toe. „Een beetje stil wezen, jongen, tante slaapt nog even.” Maar aan tafel zaten ze met z'n drieën en ieder op zijn oude plaats. Pauline, de oogen groot en vochtig, had ook Bertje over het haar gestreken. „Nou gaat ons oude leventje weer beginnen... Hoe is het, Bert, gaat het goed op school? Heb je mooie cijfers?”

„O ja, tante, best, een acht voor wiskunde.” En plotseling, achter elkaar, in zijn korte, afgebeten zinnetjes, begon hij haar te vragen allerlei bijzonderheden van 't reizen in Frankrijk en Engeland nu, en over den toestand der vervoermiddelen, de volte, het oponthoud door militaire transporten — allemaal dingen waaraan Huib in zijn bewogenheid nog in 't geheel niet had gedacht.

„Heldere kop toch, die jongen,” zei hij later tot Pauline.

„Merkwaardig, ja! Hij zal een bruikbaar mensch in de wereld worden. 'n Goed genie-officier misschien. Geen last van droomerigheid of altruïsme. Dat zijn je waren maar tegenwoordig!”

Verbaasd even, keek Hoogland op. „O!.... Ja!.... Maar.... er